

[Poul Møller.]

øvrigt er jeg bange for, at det allerede er ved at være for sent.

Det er for øvrigt svært at se, hvilken gavn disse langvarige samlinger gør. Bevarer, vi får vedtaget et hav af love — der behandles vist rundt regnet mellem 150 og 200 lovforslag og forslag til beslutning herinde i hver eneste folketingssamling — men tingets arbejde skal ikke vurderes ud fra antallet af forslag, det behandler. Sådanne rekorder er intet værd. De viser snarere, at vi efterhånden er ved at blive for regeringssyge og for magtglade. Ingen skal fortælle mig, at der år efter år er brug for 150-200 nye love i Danmark. Den voldsomme lovhøst, der ustandselig indfører ændrede retstilstande i det levende og praktiske liv uden for Christiansborgs tykke mure, spreder forvirring, vanskeliggør administrationen og forøger bureaukratiets magt.

Der tales så ofte om, at vi lever i en tidsalder, hvor problemerne er mere komplicerede, end de var før, og derfor må kræve flere foranstaltninger og mere lovgivning. Men er det nu rigtigt? Er det ikke til syvende og sidst os selv, der gør problemerne indviklede ved den mængde af regulering, af forbud, påbud, bekendtgørelser, cirkulærer, anordninger og love, der er resultatet af lovmøllens ustandselige malen?

Det forekommer ofte, som om denne bygnings mure er alt for tykke, og de lange arbejdsperioder isolerer os mere og mere fra den verden, som er uden om os, og som vi vist efterhånden belaster meget hårdt med den aldrig slukkede reformiver, der brænder så feberhedt hos visse af denne folkeforsamlings medlemmer.

Tænk, med hvilken iver man partout skulle have en skolereform gennemført i 1958, og tænk så på, hvordan vi herinde siden har set de ulykkelige læseplansudvalg samles dag efter dag for at finde ud af, hvad man egentlig skal stille op med den nye skolereform! Og tænk på, at medens man hastede for at få en ny skolereform, glemte man det, der for al undervisning er det første fornødne: at sikre uddannelse af så mange lærere, som skal til for at udvide og forbedre undervisningen.

Denne lyst til at bygge huset fra taget og ikke fra kælderens har jo også kendetegnet boligpolitikken. Det var magtpålig-

gende for regeringen at få bemyndigelse til at støtte nybyggeriet. Knap et år senere måtte den standse nybyggeriet, fordi den kritikløst havde benyttet den nye lovgivnings bemyndigelser. Socialministeren ville i dette folketingsår sætte sit navn under en sygekassereform. Forinden at søge enighed tilvejebragt mellem sygekasserne og lægerne, der dog ikke er nogen ligegyldig faktor i sygdomsbekæmpelsen, så han og folketingsflertallet stort på, med det resultat, at vi ganske vist har fået en ny sygekasselov, men ikke aner, om denne, og på hvilke vilkår, i fremtiden vil blive betjent af den danske lægestand.

I sin reformiver gennemførte regeringen i fjor den kommunale skattelov. Allerede i år har den måttet foretage ændringer, som kunne være undgået, hvis man i fjor havde lyttet til advarslerne. Eller tænk på grundstigningsskylden, som regeringen i 1958 gennemførte i fryd og gammen, men som man i år anser det for absolut nødvendigt at ændre.

Fortæller alt dette ikke, at der regeres og lovgives mere end godt er i vort land? Af og til kommer man virkelig til at tænke på Kiplings „bandar log“, disse ivrige og travle væsener, der i al deres travlhed kun får udrettet såre lidt.

Kun to af de beslutninger, folketinget har truffet i denne arbejdsperiode, vil formentlig interessere eftertiden: forsvarsforliget og beslutningen om Danmarks tilslutning til de syv landes frihandelsområde.

Forsvarsproblemerne er behandlet under udenrigsdebatten. Her skal jeg blot gøre et par tilføjende bemærkninger: for det første, at forliget viste, at den nuværende opposition er rede til et samarbejde om vigtige spørgsmåls løsning, hvis dette kan ske på grundlag af principper, som også vi kan anerkende. Dernæst vil jeg meget alvorligt henstille til den højtærede forsvarsminister, at han udviser langt mere omhu med sine generalsudnævnelser, end han netop har gjort. Det kan ikke med rimelighed forlanges, at frivillige hjemmeværnsfolk skal stå under ledere, der i en afgørende og i den farligste fase i Danmarks historie viste sig ude af stand til at jugere i overensstemmelse med sandhed og ret. Den slags udnævnelser svækker værnevilljen i vide kredse, og respekten for administrationen svigter,